

Chương 7

Cỏ Non Không Ngon

Đã ba ngày trôi qua, Chúa cứu thế đã biến mất, người nhiệt tình ba phút thì ra không chỉ có tôi. Tôi không có lời nào để nói, trong thời gian ngắn ngủi, hình như tôi đã quen với tiếng ồn ào và những lời tỏ tình ở bên. Tuổi trẻ thật hay, hứa hẹn tùy tiện mà không có cảm giác tội lỗi, có điều tại sao tôi lại có chút lưu luyến chẳng quên, thậm chí là còn ở đây cảm râm? Lẽ nào là vì độc thân quá lâu rồi sao?

Chân Chân hỏi tôi: “Rốt cuộc hai người làm sao vậy? Wechat của trai đẹp dạo gần đây thế lương lắm, em nhìn mà run cầm cập”.

“Lòng đồng cảm của cô tràn lan quá đấy, cô mau đi an ủi tôi đi. Tôi thiếu đàn ông”, tôi nhìn vào màn hình máy tính, không ngẩng đầu lên.

“Chị thì giỏi rồi, của ngon dâng đến tận cửa còn không thèm, đừng hi vọng sau này em sẽ giúp chị. Mau nhìn xem em trang điểm có đẹp không? Hôm nay em phải hẹn hò với ông chú.”

Mọi người đều có hạnh phúc nhỏ của riêng mình, nó tồn tại ở xung quanh bạn, giống như Chân Chân đang trong cuộc yêu đương cuồng nhiệt, mãi được bao dung, không biết bị thương là gì.

Dẫu có thế nào, ngày tháng vẫn cứ thết trôi qua, thứ mình ưng mắt đều mua được, thứ không mua được tôi cũng không bịn rịn. Quan niệm về cuộc sống ngày càng đậm bạc và trạng thái cuộc sống như tu khổ hạnh theo tôi thấy không có gì là xấu cả. Chân Chân nói tôi muốn thành tiên rồi, còn mẫu hậu nói tôi càng ngày càng mạnh mẽ, hay nói dân dã thì chính là nữ cường. Đương nhiên, sự cường này không phải là để chỉ cường về sự nghiệp, mà là cường tráng cường tráng. Tôi đáp: “Cường hay không đều được cả, trải nghiệm nhiều rồi sẽ cảm thấy mình ổn, người bên cạnh mình ổn là được, cường tới bao nhiêu mới là cường?”.

Khi C nghe thấy câu nói này của tôi, nói thẳng rằng, “Cậu nên cho ra cuốn trích dẫn của riêng mình đi thôi, càng ngày càng giống nhà triết học”.

Tôi bỗng cảm thấy, đúng thế, mình giống nhà triết học quá.

“Nhà triết học sinh ra đều cô độc, bởi sự cô độc đã cho các nhà triết học cảm hứng”, C đã nói như vậy. Chủ đề sâu sắc như thế này quả nhiên chỉ có C mới có thể nói ra.

C là bạn học của tôi, từ cấp ba cho tới đại học. Theo cách nói của cậu ta, cậu ta bảo vệ tôi từng bước trưởng thành, thực ra luôn là tôi bảo vệ cậu ta. Đương nhiên, tên của cậu ta không phải là C, chỉ có điều cậu ta luôn tự xưng là “cỏ của trường”¹, chúng tôi gọi thẳng cậu ta là “cỏ”, cuối cùng chỉ dùng một chữ cái để biểu thị. Nhiều năm như vậy rồi, cậu ta hiểu tôi, như chính tôi hiểu cậu ta vậy. Cậu ta nhìn thấy được nỗi cô độc của tôi, còn tôi lại giả vờ không nhìn ra được sự chờ đợi của cậu ta.

“Cậu vẫn tốt chứ?” câu hỏi han cách màn hình máy tính, thường không nhìn thấy khuôn mặt ủ rũ bên này máy tính.

“Vẫn tốt chứ? Tốt kinh khủng luôn, gái đẹp mặc sức ôm, giai đẹp mặc sức chọn, không biết tốt tới mức nào”, trả lời những câu hỏi kiểu này, cơ bản không cần dùng đầu óc. Nhiều năm nay, C vẫn kiên trì với sự không lãng mạn và không biết tán gẫu của mình.

“...”, tôi gõ một kí hiệu mang tính tượng trưng như thế trên màn hình.

“Cậu vẫn cô độc?”, cậu ta dùng câu hỏi để trả lời tôi.

“Tôi cô độc sao? Tôi không cho là mình cô độc, nói một cách cao sang thì, tôi vẫn có tín ngưỡng của riêng mình. Nói một cách văn vẻ thì chẳng phải tôi vẫn còn các cậu đấy sao? Sao cậu lại có thể cảm nhận thấy sự cô độc của tôi nhỉ?”

“...” hiện lên trong khung chat, C copy lại câu trả lời của tôi, cái đồ thiếu tính sáng tạo.

Buổi trưa, khi tôi kể cho Chân Chân nghe chuyện này như chuyện cười, không ngờ Chân Chân đã bùng nổ, “Chị có bọn em, và chị cũng chỉ có bọn em thôi. Còn sự khác biệt giữa bọn em và chị là, bọn em còn có đời sống tình cảm và đàn ông”.

Hừ, cô có đàn ông, cô mới có đàn ông được bao nhiêu ngày, chỉ biết đắc ý khoe khoang với tôi thôi. Chẳng nhẽ tôi không có đàn ông là tội ác tày trời sao hả?

“Thế giới này quả nhiên là biến hóa quá chóng mặt, tôi đã lập tức biến thành kẻ gây tai vạ. Tội danh làm tổn hại đến sự cân bằng nam nữ này, tôi quả thực bó tay”, tôi tự giễu mình như vậy đấy.

“Không nói với chị những chuyện vô dụng nữa, kể từ khi trai đẹp gặp bác gái, bác gái yêu cầu em phải báo cáo tình hình mỗi ngày đấy”, Chân Chân tung tung tủy bước đi, nhưng tôi lại bắt đầu ăn không ngon ngủ không yên. Cái đồ không có lòng đồng cảm này.

Người thích buôn chuyện không bao giờ chê chuyện lớn, mẫu hậu và Chân Chân là tuýp người như vậy. Giờ phút này, tôi không thể không thừa nhận mình là thể chất mời gọi tuýp người này tới. Khi Chân Chân kết thúc cuộc điện thoại hàng ngày với mẫu hậu, bèn chồm tới, “Được đây, người chị em, chị nhanh thật đấy. Hàng ngày đều giả dối với em, người ta đã đuổi tới tận cửa thăm hỏi cha mẹ chị rồi. Chị còn muốn giấu em bao lâu nữa, may mà em có nội gián”.

Nhìn khuôn mặt tươi cười đặc ý của cô nàng, tôi chột rùng mình. Việc tôi quen biết đàn ông mà cũng ra quân ồ ạt như vậy, chuyện bé xé ra to rồi nhỉ? Chân Chân mang vẻ mặt chê bôi, “Đừng có dùng ánh mắt ấy, thế giới này đã đầy Quách Đức Cường² rồi, chị đừng dùng ánh mắt Shakespeare để nhìn nhận mọi thứ được không hả? Tranh thủ tận hưởng lạc thú, mới không phụ tuổi thanh xuân”.

Hãy nhìn cách dùng từ của cô nàng, tranh thủ tận hưởng lạc thú, không phụ tuổi thanh xuân, “Tôi muốn tận hưởng lạc thú lắm, cô tìm lạc thú tới đây cho tôi đi”.

“Lạc thú không phải là để người khác tìm, mà phải tự mình khai quật, chị xem, lạc thú đã đâm sâu vào lòng chị rồi, có điều chị lại đẩy ra ngoài đây thôi”, Chân Chân chỉ trích tôi lãng phí của trời.

“Chị, em trịnh trọng hỏi chị, có phải là trong lòng chị đã ôm ấp bóng hình nào đó rồi nhưng không dám nói ra không? Chẳng lẽ là sếp?”, Chân Chân tỏ vẻ không thể tưởng tượng nổi, đặt tay lên miệng, đáng vẻ khiếp sợ.

“Tôi cho cô một trận bây giờ, con mắt nào của cô nhìn thấy sếp là gu của tôi.”

“Chẳng lẽ là ông chú? Chẳng trách mà gần đây ông ấy cứ tránh tới công ty chúng ta, lẽ nào hai người gian díu?”, Chân Chân thẳng cổ, nói với vẻ nghiêm túc, “Chị à, em không muốn cướp đàn ông với chị đâu, chị thích ông chú thì cứ lấy đi”.

Tôi không biết nên cười hay nên khóc nữa, chẳng chuyện gì ra chuyện gì cả, “Thứ nhất, không phải là sếp; thứ hai, không phải là ông chú; thứ ba, dẹp cái hứng buôn chuyện của cô đi; thứ tư, ngày mai tôi sẽ bắt đầu bước chân vào con đường xem mặt, cô có thể mặc niệm cho tôi rồi đấy”. Đối với Chân Chân, tôi thích, đứa bé này ngây thơ tới độ đáng yêu, may mà gặp được ông chú chăm sóc cô ấy như vậy. Ông trời luôn công bằng, người nào hợp với ai đều được sắp xếp ổn thỏa cả, tôi luôn vững tin vào điều này.

Chân Chân coi thường lí luận của tôi, nhưng từ việc trai đẹp mắt tích, cô nàng lại không tìm được lí do thuyết phục tôi, thế nên cô nàng quyết tâm cùng tôi bước vào đại quân xem mặt.

“Chị quyết định rồi?”

Tôi cười trừ, “Khi cô không thể thay đổi được gì thì cô cứ hưởng thụ, thức thời là ưu điểm của thế hệ chúng ta”.

Thế giới quá rộng lớn, còn bạn và tôi lại quá bé nhỏ, bên cạnh có thêm ai, bớt đi ai thực ra không quan trọng lắm. Hôm nay gặp được ai, ngày mai bỏ lỡ ai, chúng ta đều không thể đoán trước được.

Tôi không muốn nói hẹn gặp lại với bất kì ai, bởi vì tỉ lệ gặp lại quả thực là quá thấp, sẽ chỉ khiến chúng ta có nhiều hi vọng hơn, như vậy không tốt.

Ghi chú:

1. Hót boy, tương tự như “hoa khôi của trường”.
2. Nghệ sĩ hài Trung Quốc.